

Min storebror.

Den 28. februar 1999 - døde min ældste bror, han blev 53 år.

Han døde af en hjerneskade lægerne ikke kunne diagnosticere. De 5 kendte årsager blev udelukket.

Dette betød – ingen udredelse af hans sygdom – derfor ingen diagnose.

Ingen diagnose = 0 kroner i erstatning.

Jeg sidder tilbage, med spørgsmål som aldrig bliver besvaret.

Døde min storebror - som følge af min fars vold?

Er hans hjerneskade arvelig og kan hans efterkommere blive ramt?

Neurologen - jeg talte med - forklarede at lægerne kender til lignende hjerneskader hos patienter:

1. Som havde været udsat for ulykkestilfælde.

Her vil hjernen være traumatiseret i en grad, der medfører bevidstløshed og respiratorbehandling.

2. Som har en arvelighed.

Det forudsætter flere tilfælde i samme familie.

3. Som har haft en infektion.

Dette ville medføre lægebehandling og lægerne ville kunne konstatere infektionen ved hjælp af blodprøver.

4. Som har været påvirket af organiske opløsningsmidler.

Her mente neurologen, at min bror skulle have arbejdet sammen med flere personer, som ville have fået lignende symptomer. Det blev aldrig undersøgt - men udelukket.

5. Som, har drukket – ”som et hul i jorden.”

Mange har troet min bror var alkoholiker, da han gik rundt i Grindsteds gader. De tog fejl. Hans hjerneskade havde bredt sig. Han kunne ikke længere styre sin motorik.

Når han faldt over kantsten eller trappetrin, fordi han ikke kunne løfte det ene ben højt nok, stod der mennesker og talte om, hvor fuld han altid var. Han slog tit hovedet, fordi han faldt tungt, da hans ene side langsomt blev lammet. Min bror blev bragt til sygehuset utallige gange, for at blive syet sammen igen – denne formodede alkoholiker.

Hjemmehjælperen blev bange for ham, da han ikke ville finde sig i, at der kom fremmede mennesker i hans hjem. Han kunne ikke længere kommunikere med dem. Hans hjerneskade havde bredt sig til talecenteret. De overskred hans privatsfære. Der var ikke tid til, at blive og lære ham at kende, så han kunne blive tryk ved dem.

Man gav ham psykofarmaka. Næste morgen fandt hjemmehjælpen ham stiv med - akut dystoni = stivhed af musklerne – liggende på gulvet. Gad vide, hvor længe han havde ligget sådan?

Jeg tænker – de har sgu proppet Serenase i ham. Et gammelt produkt. Her anbefales der, at patienter indlægges og observeres under indtagelsen, indtil det er kendt om patienten overhovedet kan tåle præparatet, fordi det har mange bivirkninger. Det ved enhver, der har med psykofarmaka at gøre.

Hvor er respekten for mennesket, der var min bror?

Modtog han denne uværdige behandling, fordi han var blevet ude af stand til at protestere?

Jeg ved - han aldrig havde fundet sig i det, hvis han havde været den gamle Flemming. Han kunne ikke tage imod hjælp - ville alting selv. Han hadede medicin. Han var næsten aldrig syg.

Han forandrede sig – langsomt – med årene. Først da han fik konstateret 3 hvide pletter på hjernen som 48 årig, blev det klart at den var riv ragende gal.

Nu forstod jeg meget af, hvad der var foregået igennem tiden.

Hans vrede – hans aggression - hans egenrådighed – hans mærkelige og ofte overdrevne reaktioner – hans afvisninger – hans ufattelige stædighed – hans, holden fast i gamle oplevelser og opfattelser.

Inde i hans hjerne stod tiden stille, fordi han ikke kunne finde ud af forandringerne.

Nu forstår jeg også, hvor bange han har været. Jeg kan se tilbage på oplevelserne og betragte dem med et helt andet blik.

Min dårlige samvittighed må jeg leve med.

Fortiden kommer væltende ind over mig, mens jeg skriver dette.

I min familie lukkede vi alle ude. Ingen fik sandheden at vide. Hvis vi havde magtet at se og bede om hjælp, havde min bror så kunnet blive hjulpet?

Måske ville han slet ikke være blevet syg?

Det handler ikke kun om at et menneske er alkoholiker. Det påvirker en hel families skæbne.

Normalitetsbegreber og reaktioner, som er skæve i forhold til resten af samfundet. Behandlere som ikke er indrettede til disse skævheder og derfor ikke fatter en hujende skid.

Jeg spørger mig selv, hvordan pokker kommer vi videre, uden - at se og høre hinanden?

Dette er ikke kun min families skæbne. Tendenserne er stigende. Det tales der om næsten dagligt. Hvornår foretager de ansvarlige sig noget?